

Den Sjerde:
Om förnöjsamhet i Gudi.

I.

Kom ensamhet min bästa trefnad, Kom nöje
du mitt enda alt, åt Er förtrot jag all
min trefnad, Hos Er jag har mitt goda walt,
Näst Gud och näst Guds ord jag wet, Af in-
gen an förnöjlighet.

2. Jag låter aldrig mig bedåras at stora säll-
skap längta til, Der sinne eller samwet föras,
hur warsamt man och lefwa wil, Jag sitter i
mitt tyfsta bo, och finner der min största ro.

3. De lustegårdar mig ej låcka, där flötians
Erdnebuskar stå, jag wil als inga rosor plåcka,
der sia min hand kan stinga på, Jag hämtar i
min lugna skog Förutan taggar blommor nog.

4. Der har jag sällskap alla stunder Ty
Gud hos mig i öfnen bor, Der sjunger jag om
Herrans under, Hvars nåd är ny när dagen
gryr, Och finner där min största frögd, Ty Gud
gör mig med litet nögd.

5. Så lefwer jag allena roligt och aldrig mig
om andra bryr, Jag handlar med min Gud
förtroligt, Hvars nåd är ny när dagen gryr,
Kom ensamhet kom slut mig om Kom du
min ädla frihet kom.

Syra stycken nya och mycket wackra

S i s o r,

Den Första:

Gack warlig min Christen och se
på din gång &c.

Sjunges som: Et tusend siuhundrade sextio tre.

Den Andra:

Guds Rikes wäg är trång at gå, &c.

Sjunges som: Att Herre str: ffa icke mig &c.

Den Tredje:

I werlden sker så mången gång, &c.

Sjunges som: En Celadon gaf höjdetop &c.

Den Sjerde:

Kom ensamhet min bästa trefnad &c.

Sjung. som: Jag är förnögd med Guds wilja.

I.

Gack warlig min Christen, och se på din gång: Den vägen är smal och den dörren är trång, Som löper til Hvet; ty äro de så, Som kunna den finna och vilja den gå.

2. Man timrar sig up en bedröfwelig bro, Af trolösa kärlek och kärlekslösa tro; Derpå wil man fara i Abrahams stöt: Men faller, och tager en dödelig stöt.

3. Man tror ej den vägen skal wara så smal, Som drager til ewiga ärones sal. Men wil med beqränlighet wandra den ban, Förutan at lemna hwad man varit wan.

4. Man litar på Christeligt namn utan gagn, Och tør sig wäl sätta med werlden i wagn, Den lustarna draga, som snallaste ström, För utan at styras af betsel och tön.

5. Man åker och tumlar der lustigt omkring, Nu hit och nu dit, til såfängelig ring: Sitt Ejdt

Ejdt man förmenar ej minsta begär; Eror dock at den vägen til Himmelen bär.

6. Nej, nej, jag besarar man wandrar ej rätt, Til Himlen bär upåt, dit går ej så lätt. Den Himmelska vägen är smalare och tvär, Är upfylld med törne, med sorg och besvär.

7. Här bör man med tålighet wandra up på; Här bör man med allan försiktighet gå. Et steg uppå sda willfarelse är: Den förtfliga frihet är fångenskap här.

8. Här gäller ej sielfswäld, ej lekar, ej dans: Med wällust förwärfwas ej ärones frans: På sda och strida det kommer här an; Sig sielf, wan och werlden, försaka bör man.

9. Ty skaffa med fruktan och bäsman ditt wäl, Och bär uppå händer din dyrbara själ. Hur wil du förswara för HERan din Gud, Om du såsom sköta handterar Hans Brud?

10. Arbeta på dagelig bättring med flit. Söf göra din kläder i helgelse hwit, Fly Andans och förtfens besmittelsens last, Och gör så ditt fall, och utfarelse fast.

11. Träd flitigt i Jesu och Helgonens spår, Så finner du vägen mer ljustig än swår, Ero stadigt, lid tålgt, lef Christligt och wäl, Så döer du och saligt och frälsar din Själ.

Den

Den Andra:

I.

Guds Rikes Väg är trång at gå, Och
är belagd med törne: Men Christen siäl,
du skal förstå; Derunder fins en frö o, En
därlig Himmel, Näre Fröst, På törne måste
du gå först, För'n du får denna Krona.

2. Werlden är blott et wandrings land, Der
Skeppen ofta strandar, I storm och bläst mot
olucks strand. Men at man lockligt la dar,
Der gör den högste Gudens hand. Som förer
op så wäl i land, Från denna werldens buller.

3. Hvarföre wil du wänjas wid, Dit kä-
ra korß at bära, Som skiner utaf Salighet,
De fromme til stor ära. Skjut inter korßet
ifrån dia: Med flit du drag iålmodelig, Til
du uræer din ande.

4 Om du då här skal lida spott, Af synda-
munnars iungor, Tag det alisammans up för
godt, Ho agtar glafs af hundar? De iämjas
wäl, det hoppas jag, Det kommer wäl en
gång den dag, Då de sin dårskap finna.

5. Äst du en fattig wandringsman, Den
knapt en enda känner, Tänk på ditt rätta Ko-
sterland, Der du har många wänner. Din
flot, din krona och ditt hem, Det är beredt i
Himmel, Der kännes du med dina.

6. Om

6. Om du ej får på stunden swar, Den för-
sta gång du ropar, Din nöd din Gud til tier-
tat tar: Wor' Himlen hård, som koppar: Om
jorden än war hård, som stål, Din bön dock
hinna skal sitt mål, För Himla: Herren komma.

7. Guds Hjelpe-Tima kommer wäl, Fast
än han synes iöfwa, Du skal förstå min kä-
ra Siäl, Den Högsta wäl dig pröfwa, Sen
du fått morgångs storm utstå, Får du i Pa-
radis ingå, Der blir din nöd förswunnen.

8. Tag blidelig emot min siäl, Du trogne
Siäl Herde; Ty du äst Gud Emanuel,
Som lindra kan min börda, Du är min tröst
o v fasta bora, Och drar en broderlig omsorg,
För mig, ja Faders hjerta.

Den Tredje:

I.

I werlden sker så mången gång En Chri-
sten säller tårar: När korßet gjör of i
den lång; Til Gud wi sucka swära, Af Her-
re blid, den korta tid, Jag skal i werlden stha
Hur' mången stöt, Ja mycken nöd och morgån
måste lida.

2. Om morgon i den gröna äng, Jag est
3.

Jesus letar, Och än om natten i min sång,
Jag honom och tillbeder, Hvar jag han går,
Hvart ställ jag står På Gud jag städse ack-
tar, Hur tiden går, Hur klockan slår, Guds
tima jag afväntar.

3. När det är dag, jag längtar hårdt, At
tiden mände ila, Och natten måtte kon ma
snart Och mig tillfoga hwila, När det är natt
Jag önskar at Det väktaren må snart ropa,
at det war dag, är mitt behag Jag städse så
förhoppas.

4. Ack! HERRE GUD, hur länge må Jag
daglig hafwa smärta, Hur länge skal jag ång-
sig gå, Med ångest i mitt hjerta Förlutan rå,
och utan dåd, Nu werlden mig hårdt kränkt,
Med sus och brus, med storm och rus: Ack
HERRE huru länge.

5. Som Skepparen om mörka natt Bland
fläckwor flippor många, har längtan at så
dagen fatt. Jag önskar många gånger: Ack at
det snart må blifwa klart, Jag kunde landet
änna. Det stormar här, och brusar der,
Hvart skal jag mig nu wända.

6. Rätt såsom i et Urewärk I rummen al-
d pickar, Och hjulet det omdrifwer starkt,
Med tunga lod och strickar. Så tiden om,
i rundan om, Mitt sinne och tankar drifwer
Hvart

Hvart ögnabli i minut och prickt Et flyng mitt
hjerta drifwer.

7. At klockan skal nu snarlig slå, När tim-
man warat länge, Tung lod och wigt det hån-
ger på, Timan sig och framtränger, Och när
GUD wil, han säger til Han kan bäst tim-
man nämna, En hoppas lid och slit din tid,
Du blifwer ej til skammen.

8. Olyckan här så mången gång, Will Gud
från dig bortwända, Betänk at ewighet är lång,
Och den har aldrig ända, Ditt förh är lätt,
ditt kläde slätt, Thet warar, straxt förswinner.
En lifwet kort, snart flyger bort, Såsom en
Ström förswinner.

9. Måst du i werlden med förakt Ditt bröd
med sorg hopsamla. Din omwän lefwer i stor
prakt, Derpå du intet klandra, Men tänk up-
på, Hur skal han stå För Guds dom der at
swara, Hans lust förgår, en ända får, Hans
lön wil ewig wara.

10. Så war tilfreds min kära Sjal, Hwi
wil du dig så plåga, Din Gud mänd dig nu
göra wäl, Ditt sinn från werlden draga. En
wil jag nu af all min hug Til Jesus mig
hän wända, Ack! HERRE from, Ack Jesu
kom, gif mig en salig ända.

Den